

Az egyik Lux Alfréd-díjas, SZUROMI MARTIN (max pontos emelt szintű történelem szóbeli!) gondolatai az eredményességig vezető útról:

Szuromi Martin vagyok, egy egyszerű 18 éves diák.

Mostanra biztosan mindannyian észrevettétek, hogy az élet nem csak napfény és szivárvány, hanem olykor nagyon kemény is tud lenni. Nos, ez velem sem volt másképp. Az élet farkastörvényei alól senki sem kivétel. Gyakran válunk áldozattá, de ha mindig igyekszünk helyesen cselekedni, ha tesszük a dolgunkat, és nem hanyagoljuk el önmagunkat, elménket, a barátainkat és a családjunkat, akkor szép sikereket érhetünk el.

12 éven át jártam az Álmosba, mondhatjuk, itt nőttem fel, és a tanárok sokszor már-már szülői gondoskodásban részesítettek, aminek egyetlen titka volt: felismerni - Ők nem ellenségeid, hanem a legfontosabb szövetségeseid, ha eredményes akarsz lenni ebben a tanulás nevű műfajban. Olyanok, mint az edződ a futballpályán vagy a tánctanárod a szalagavatóra készülvén. Én így álltam hozzájuk, aminek meg is lett az eredménye.

Kilencedikes koromban határoztam el, hogy ha török, ha szakad, én leszek 4 év múlva az egyik Lux Alfréd-díjjal kitüntetett diák. Sikerre vágytam, szomjaztam a tudást. Korábban voltak olyanok, akik azt mondták, sosem érek el majd semmit, hogy nem vagyok jó semmire. Veletek is történt már ilyen, nevettek már ki titeket is? Én úgy vélem, erre a legjobb visszavágás az, ha megmutatod, mit érsz. Nekem ehhez sokszor orrvérzésig – szó szerint – kellett tanulnom, hajnali 4-kor olvasgatni a jegyzeteimet, de megérte. Szenvedősen hangozhat, a mondat pedig klisének, de az út az, ami boldoggá tesz, nem a cél. Nem számít mennyire nehéznek tűnik - minden egyes nap kelj fel és küzdj az álmaidért, mert semmi sem lehetetlen! Ha akarod és teszel érte, menni fog, de hinned is kell hozzá magadban! Sosem késő elkezdni! Hogy miért mondom Neked, hogy sosem késő? Az első 8 évben gyakorlatilag melegedni jártam be az iskolába, de aztán megváltozott valami. Elkezdtem nem másokat okolni az életem rossz elemeiért, hanem rájöttem, hogy az én felelősségem, hogy mit kezdek a nekem adatott lehetőségekkel. Ezt a felelősségtudatos embert hívják felnőttnek, érettnek. Ha ki akarsz törni, csak Gorkij-t tudom számodra idézni támogatólag: „Nincs hatalmasabb erő, mint a *tudás*: a *tudással* felfegyverzett ember legyőzhetetlen.” Ha úgy érzed, sportban, tanulásban, emberségben, humorban, ügyességben kicsivel több jutott neked, ne tartsd magadban, mutasd meg mindenkinek, hogy mennyire értékes ember vagy! Mert az vagy, de meg kell találnod, hogy pontosan miben is vagy tehetséges! Szerencsére olyan emberként mondhatom ezt, aki sokára, de megtalálta önmagát. Ne foglalkozz azzal, mások hogyan próbálnak lehúzni, ne hagyd, hogy a szürkék és az átlagosak eltántorítsanak, csak álld a sarat! Én így gondolkodtam az elmúlt 4 évben, amikor – minden szerénységgel együtt bár – sikereket értem el.

Ha úgy érzed, bántanak és mindennek vége, jusson eszedbe, hogy egy ágyhoz kötözve, két napig féláljultan feküdvén is rá lehet jönni, az életünk értékes. Onnan is vissza lehet fordulni és

megtalálni az élet több ezer ösvénye közül a nekünk valót. Mikor én néztem szembe a sötéttséggel, Winston Churchill szavait mormoltam magamban. Most, polcomon a Lux Alfréd nevével fémjelzett díj oklevelével is ezt teszem, mert már vár az új csata: „Győzelem, győzelem bármi áron, győzelem minden iszonyat ellenére. Győzelem, bármilyen hosszú és keserves legyen is az út. Mert győzelem nélkül nincs túlélés.”
Szedd össze magad és győzz!

Szeretettel sortársad,
Szuromi Martin